

MÚSICA

Antoni Sala i la música del Renaixement

Pere Font i Grasa

Un any més, i ja en van catorze, els amics d'Antoni Sala i Serra hem tingut el goig de rebre l'opuscle que de manera puntual ens envia cada desembre. Una nada-la diferent. Tradició plena de cultura musical que en l'ocasió que ens ocupa ha tractat sobre: "La música a l'època del Renaixement". Com tots els seus anteriors, es tracte d'un estudi histogràfic de la música, en aquest cas, del Renaixement a França, Itàlia, Espanya, Alemanya i Anglaterra. Les quaranta pàgines apleguen un següit de textos degudament documentats i contextualitzats dins del panorama polític i econòmic de l'època esmentada. Com totes les obres anteriors, la seva aparent fragilitat, l'escàs gruix del llibret, queda compensat per la tasca de comprensió, alhora que compressió i anàlisi de la temàtica; que talment com a pacient artesà, l'autor refon en meditats frases que fan més llegible la histografia.

Aquest opuscle que per si sol no presenta cap altre sonoritat que no siguin les paraules, ens arriba acompanyat —com en les tretze edicions anteriors— per un CD que inclou setze talls, setze mostres musicals d'una selecció feta pel propi Sala Serra, d'autors del Renaixement dels segles XIV – XVI: Binchois, Gombert, Gabrieli (dues peces), Busnois, Isaac (dues peces), Margarita d'Àustria, Marcello, Scarlatti, Schutz, Ockegheim, Stoffrent, Dufay, Tomàs Lluís de Victòria, Morales... a més de la simfonia de campanes com a preludi i com a epíleg. Gairebé 90 minuts d'una mostra de l'època esmentada. Un CD que entra a formar part de la col·lecció musical més preuada per la sensibilitat simfònica d'en Sala Serra (durant els primers anys eren cassettes). Un CD perfectament editat amb tots els requisits legals de la SGAE. Per resumir-ho de manera clara: Una peça de col·leccionista amb el valor afegit de l'amistat, que en els temps que corren adquireix un valor superlatiu.

No podem concloure aquest comentari, sense deixar constància de l'especial sentiment que el llibret i el CD han tingut, per l'Antoni Sala Serra, precisament en aquest any que va perdre la seva esposa. Queda palès; tant el text, com al CD, que el treball està dedicat a "**...la memòria de la meva esposa ANNA SANAHUJA I ROVIRA. Feliç companyia en la vida i en la música**", que va morir el 28 de març de 2004. Com homenatge, hi reproduïx una fotografia del matrimoni davant la tomba de Wagner a Bayreuth el 1991, i el poema "Prou sé...", inclòs en "El Cant amagadís", d'en Marià Manent:

Prou sé que he de dir-vos adéu,
núvol lila i de foc, neu de vidalba.
El temps de l'home és breu
i la posta es confon amb la claror de l'alba.

Però espero que un dia veuré,
renovada i més gerda, la Terra:
potser encara hi haurà, rosat, el presseguer
i encara la mel d'or adormida a la gerra.

En aquest 2004; trist, difícil i complicat, l'Antoni Sala i Serra, amic del seus amics, va saber reaccionar traient forces del seu arrelat humanisme, per complir amb la seva tradicional tramesa anual. Esperem frisosos el desembre d'enguany; agraits com estem de continuar rebent generosament una petita part del coneixement musical que ell serveix com arrelada riquesa cultural.

